

Sæsonen 1908—09 af Oehlenschläger har opført i ny Instudering Erik og Abel tre Gange à 242 Kr. og i denne Sæson „Aksel og Valborg“ 6 Gange à 924 Kr. Det er desværre smaa Summer; det indrømmer jeg, men det vil i denne Forbindelse have sin Interesse at faa oplyst, hvor meget Teatrets Nyheder i denne Sæson — „Broen“, „Drømmen“, „Penelope“ og „Koncerten“ — have givet i Indtægt. Tager man Premiereaftenen fra, ville disse Indtægter neppe være større. Paa Dagmarteatret bleve Oehlenschlägers Tragedier store — ogsaa pekuniært store — Success'er, men med den Udførelse og i det Udstyr, hvormed det kgl. Teater har fremført dem, er Success'en paa Forhaand udelukket.

Som Argument for Nyttens af en Talescene fremhævede den højtærede Kultusminister, at de unge Kunstnere, der virke ved Nationalscenen under de nuværende Forhold, alt for sjældent faa Lejlighed til at udøve deres Kunst og udvikle deres Talent; og at man derfor maa stille sig forstaaende overfor den Kendsgerning, at de, der ved at virke ved Nationalscenen skulle udvikles til at bære Traditionen videre, faa Rejselyster og Flyvegriller. Ministeren talte om, hvilket Tab det vilde have været, om Olaf Poulsen havde forladt Teatret, og hvilket stort Tab det vilde betyde, hvis de to Brødre Poulsen nu ikke kunde knyttes fast til den nationale Scene. Jeg tør formode, at det ikke har været den højtærede Ministers Mening at sidestille et Kæmpegi som Olaf Poulsen med de to Brødre Poulsen, hvis uomtvistelige Talent i alt Fald ikke endnu er uerstatteligt. Der er ved det kgl. Teater foruden Olaf Poulsen Skuespillere — jeg skal nævne Mantzius og Nøienndam — hvis Afgang vilde betyde et meget større kunstnerisk Tab end de Herrer Adam og Johannes Poulsen, men selvfølgelig giver jeg Ministeren Ret i, at Teatret har handlet klogt ved at knytte dem til sig. For øvrigt ere Brødrene Poulsen, saa vidt jeg ved, ikke fast ansatte, og deres Gager skulle ikke søges under Regnskabsoversigtens Rubrik „Lønninger“, men under Rubrikken „Engagementer for 1 Aar eller for kortere Tid“, hvilken Udgiftspost i de 7 Regnskabsaar er stegen saa overmaade stærkt, fra 33,781 Kr. til 85,557 Kr. De Herrer Poulsen have, saa vidt jeg ved, ikke ønsket fast Engagement, og de ere ikke berettigede til Andel i den mærkelige Betalingsmaade, som hedder Feu.

Denne Betalingsmaade, Feu, skriver sig fra Fyrerne, og den blev i den bedste Hensigt af Verden indført som en Præmie

til Skuespillerne. Men den har i det lange Løb virket uheldigt. Den frister ældre Skuespillere til at tage og beholde saa mange Roller som muligt, saaledes at det bliver vanskeligt for de unge Skuespillere at naa frem, og den har modarbejdet de klassiske Stykker, der almindeligvis have en omfattende Rollebesætning, hvorved Feuintægten bliver mindre for de feuberettigede Skuespillere. Det er ikke saa lige en Sag at regne Feuen ud. Den er nemlig indrettet paa den Maade, at den udgør en vis Procentdel af Aftenens Bruttoindtægt — 10 pCt. for de Skuespillere, der ere kongeligt ansatte før 1895, 7½ pCt. for dem, der ere ministerielt ansatte før 1895, og 5 pCt. for dem, der ere ministerielt ansatte efter 1895. De feuberettigede Kunstnere ere inddelte i 5 Klasser, Rollerne i 4 Klasser. Der maa sidde en Mand paa Bureauet og regne ud, hvor meget der tilkommer hver enkelt Skuespiller hver enkelt Aften i Feu. Men denne Regnemester skal ikke klassificere Rollen, det skal Instruktøren, og han skal klassificere den; — ikke efter Rollens Betydning i Stykket, men efter Antallet af Bogstaver i Rollen. For Operaens Vedkommende beregnes Rollens Klasse efter Antallet af Takter, for Ballettens Vedkommende antager jeg, at den klassificeres efter Antallet af Hop. Særdeles anstrengende Roller af 1ste Klasse kunne betegnes med et NB., og hermed følger en Ekstra-Spillepræmie af 16 Kr., der kan deles, hvis der er 2 særdeles anstrengende 1ste Klasses Roller i et Stykke.

Som ærede Medlemmer se, er Feuintitutionen ganske forældet, og den burde erstattes med et fast Tillæg til Skuespillernes Gage. Dette vilde være en Betydning for Skuespillerne, hvis Indtægt nu er varierende og afhængig af Bestyrelsens Fordogtbeholdende, og det vilde være af Betydning for Fastsættelsen af Teatrets aarlige Budget. Den er ogsaa en for Staten undertiden uforholdsmæssig kostbar Betalingsmaade. Optræder der f. Eks. en Operagæst paa det kgl. Teater, er Salget jo i Regelen betydeligt højere end det sædvanlige, og de feuberettigede danske Kunstnere, der optræde sammen med Gæsten, faa saaledes en uforholdsmæssig stor Betaling. Jeg husker, at det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) for 3 Aar siden betegnede Feuen som et ømt Sted i det kgl. Teaters Lønningforhold, og jeg er ganske enig med ham.

Der er mange andre underlige antikverede Forhold paa det kgl. Teater. Saaledes faar en Skuespiller, der spiller i sine egne Klæder, aftenlig en Godtgørelse af